

Jenže jsem se nedokázala probudit do reality. Vzpínala jsem ruce ke slunci, které mě odměňovalo akorát spáleninami. Vzpínala jsem ruce k bohu, který mi neodpovídal. Znovu jsem upadla do snů.

Zpočátku jsem myslela, že se mi zdají i ty ruce.

Nevím, jak dlouho jsem tam ležela, když se nade mnou sklonila jakási postava. Sotva jsem dokázala otevřít oči, ale i kdybych je snad otevřela, stejně by odmítaly zaostřit. Zvládla jsem rozeznat jen rozmazané stíny. Kolem mě se rozhostila jemná vůně, kterou jsem neuměla přesně pojmenovat. Taková chladivá a čerstvá, slabě květová. Jako ojínné květy vlčích máků.

Někdo se mě dotýkal. Někdo mě převálil na záda. Způsobilo mi to takovou bolest, že jsem vykřikla. Začala jsem sebou slabě cukat, ale postava na mě sykla: „Pšt! To by stačilo.“

S tím mě popadla za zápěstí a přitiskla mě znovu k zemi.

Vzápětí mi roztrhla spodní lem už beztak rozervané košile. Chroptivě jsem zaprotestovala, ale...

Přitiskla mi ruce na břicho přímo na nejhorší z mých ran. Zalapala jsem po dechu.

Ten dotek sahal hlouběji než pouze na povrch. Vlil se mi do plic jako závan vzduchu. Protekl mi žilami jako krev. Připadalo mi to stejně přirozené jako slyšet dávno zapomenutou píseň. Melodii, kterou jsem měla na jazyku a konečně si ji vybavila.

„Dost,“ zasténala jsem.

„Dovol mi ti pomoci.“ Z toho hlasu nečišela útěcha. Slova zněla velmi přímě a drsně. Ruce mi přejely z břicha na paži a vyhrnuly mi rukáv. Znovu jsem sebou trhla a zasténala, spíš instinktivně, jelikož jsem věděla, co odhalí pohled na mé obnažené paže. Všechny ty jizvy, které jsem za ty roky utržila jako přirozený trest za to, že se já, upírka, pokouším dovolat moci slunce.

Znamení mého selhání.

„Dost,“ snažila jsem se vyslovit, jenže se mě zmocnilo bezvědomí. Opět jsem začala tonout ve vlnách. Postava, která mě navštívila, mi znovu shrnula rukáv a přitiskla mi dlaň k čelu.

Tentokrát mi temnota nepřipadala jako trest. Najednou mi připadala jako objetí.

Zdálo se mi tolik prazvláštních snů.

Zdálo se mi, že mě někdo přišel navštívit, a potom o zástupu vyšňořených lidí v nákladných šatech a bezchybných uniformách. Zdálo se mi o těsných bílých šatech a stříbrných poutech kolem zápěstí. Zdálo se mi o nekonečném proudu rozkazů. *Tady stůj, tady se otoč, sedni, vstaň, nastav ruce, jdi, u Matky, trochu rychleji.* Zdálo se mi o hlasech. *Král bude potěšen, že ano?* Zdálo se mi o očích a o rukách, jejichž doteky byly sice o poznání jemnější než ty, které jsem cítila předtím, ale dokonce i ve snu jsem nějak pochopila, že jsou daleko krutější. Přesto mě ani jednou nenapadlo bojovat. V omezeném tunelovém myšlení jsem viděla jen několik možností a neposlušnost se mezi nimi jaksi nevyskytovala.

Zdálo se mi o kamenech a hvězdné noci a místě vystaveném z nožů. Zdálo se mi o dveřích a...

Probuďte ji, zazněl najednou melodický hlas.

Někdo se dotkl mého obličje.

A já najednou přestala snít a zničehonic mě pohltila realita, která se přese mě přehnala jako ničivá mrazivá lavina.

„Sakra,“ vypískla jsem dřív, než jsem si to uvědomila. Div se mi nepodlomila kolena, ale někdo se mě chopil a znovu mě napřímil.